

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Ławnicy: Jolanta Drozdowska, Ewa Wazdrąg

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2021 roku w Ś.

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...).pl. (...). z o.o. w Ż.

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...).pl. (...). z o.o. w Ż. na rzecz powoda B. M. kwotę 16 936,23 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę;

II. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5 645,41 zł;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w (...) na rzecz adw. M. S. kwotę 221,40 zł (180 zł +VAT) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami uniemożliwiającymi jej reprezentację;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w (...)kwotę 3 609,40 zł tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód B. M. w pozwie wniesionym przeciwko (...).pl sp. z o.o. w Ż., ostatecznie sprecyzowanym na rozprawie w dniu 1 stycznia 2021 roku domagał się zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę w kwocie 16.936,23 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, oraz zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że od 1 września 2014 roku był zatrudniony w pozwanej spółce, która początkowo funkcjonowała pod nazwą (...) Sp. z o.o. W dniu 16 kwietnia 2020 roku powód otrzymał oświadczenie pozwanej o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem skróconego, jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Przyczyną wskazaną w wypowiedzeniu było całkowite zakończenie wszelkiej działalności gospodarczej prowadzonej przez pracodawcę, co spowodowane było czynnikami ekonomicznymi wywołanymi panującą pandemią koronawirusa, w następstwie czego uruchomiona została procedura zmierzająca do likwidacji pracodawcy, a redukcja zatrudnienia objęła wszystkich pracowników spółki. W ocenie powoda wypowiedzenie było nieskuteczne, bowiem pozostawał on w 4 -letnim okresie ochronnym przed osiągnięciem wieku emerytalnego. W tej sytuacji zastosowanie powinny mieć

przepisy ochronne zawarte w k.p. oraz w ustawie o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, a ich wyłączenie byłoby jedynie możliwe w przypadku gdyby została ogłoszona upadłość lub likwidacja pracodawcy, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

A.. M. S., ustanowiony kuratorem dla pozwanej spółki w związku z brakami w organie spółki (brak członków zarządu) uniemożliwiających jej reprezentację wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla pozwanej spółki w kwocie 180 zł. W uzasadnieniu kurator wskazał, że pozew został wniesiony po upływie 21 dni od otrzymania pisma wypowiedzającego umowę o pracę a zatem jest spóźniony. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę zostało sporządzone w dniu 8 kwietnia 2020 roku a powód nie wykazał, aby odebrał je dopiero 16 kwietnia 2020 roku. Ponadto wypowiedzenie umowy o pracę zostało dokonane zgodnie ze stanem prawnym i faktycznym, ponieważ pozwana znajduje się w stanie faktycznej likwidacji i nie posiada organów ani osób uprawnionych do jej reprezentacji. Ponadto wskazał, że jego nakład pracy jako kuratora pozwanej spółki był znaczny w niniejszej sprawie jak i w pozostałych gdzie został ustanowiony również kuratorem dla pozwanej.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód B. M. był zatrudniony u strony pozwanej - (...)pl sp. z o.o. w Ż. od 1 września 2014 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym do 31 marca 2017 roku na stanowisku szefa produkcji, natomiast od 1 kwietnia 2017 roku na stanowisku szefa konstrukcji i technologii. Ostatnia umowa łącząca strony zawarta została w dniu 22 listopada 2018 roku. Do grudnia 2019 roku spółka funkcjonowała pod nazwą (...) Sp. z o.o. w Ż.. Wynagrodzenie powoda w w/w spółce wynosiło 5645,41 zł brutto miesięcznie.

Oświadczeniem z dnia 8 kwietnia 2020 roku strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 22 listopada 2018 roku z zachowaniem skróconego okresu wypowiedzenia wynoszącym jeden miesiąc, który upłynął w dniu 31 maja 2020 roku. W świadectwie pracy wydanym dla powoda jako datę rozwiązania umowy o pracę wskazano 31 maja 2020 roku, przy czym okres od 1 czerwca 2020 roku do 31 lipca 2020 roku byłby okresem wypowiedzenia, gdyby nie skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało powodowi doręczone w dniu 16 kwietnia 2020 roku.

Dowód:

-świadectwo pracy z dnia 17 kwietnia 2020 roku (k. 7

-oświadczenie pozwanej o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2020 roku (k. 7);

-umowa o pracę zawarta pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. w dniu 1 września 2014 roku (k. 9v.), aneks do w/w umowy o pracę z dnia 13 grudnia 2017 roku (k.10);

-informacja dotycząca przekształcenia umowy o pracę z dnia 22 listopada 2018 roku (k. 10 v.);

-aneks do umowy o pracę z dnia 2 grudnia 2019 roku (k. 11)

-zeznania powoda B. M. złożone w dniu 11 stycznia 2021 roku (e-protokół k. 55).

Pismem z dnia 17 kwietnia 2020 roku powód zwracał się do pozwanej spółki o pisemne cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, przy czym nie uzyskał żadnej odpowiedzi.

Dowód:

-pismo z dnia 17 kwietnia 2020 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 8,9)

Wobec braków w organie pozwanej spółki (brak członków zarządu) uniemożliwiających reprezentację strony, postanowieniem z dnia 6 października 2020 roku stanowiono dla pozwanej (...)pl sp. z o.o. w Ż. kuratora w osobie adwokata M. S. celem reprezentowania strony pozwanej w postępowaniu.

Dowód:

-bezsporne;

-wydruk z KRS dot. strony pozwanej (k. 12-13).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Ostatecznie sprecyzowane powództwo o zasądzenie na rzecz powoda B. M. od pozwanej spółki (...)pl. sp. z o.o. w Ż. odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 16.936,23 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę było uzasadnione.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, których prawdziwości strona pozwana nie zdołała skutecznie podważyć. Ponadto uzupełniająco, Sąd uwzględnił dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania powoda złożone w dniu 11 stycznia 2021 roku.

Zgodnie z treścią art. 33 kp każda ze stron może rozwiązać umowę o pracę za wypowiedzeniem; zaś okres wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieokreślony zależy od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy (art. 36 kp). Art. 45 §1 kp stanowi zaś, że jeżeli pracownik odwoła się od wypowiedzenia i sąd ustali, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedaniu umów o pracę, to stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu do pracy albo o odszkodowaniu. Przyczyna wypowiedzenia podana pracownikowi musi być konkretna i rzeczywista, a ciężar udowodnienia zasadności wypowiedzenia spoczywa na pracodawcy. Art. 47¹ k.p. stanowi zaś, że odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W pierwszej kolejności Sąd odniesie się do podnoszonego przez kuratora ustanowionego dla pozwanej spółki zarzutu niezachowania przez powoda terminu do wniesienia dowołania. Powód zeznał, że oświadczenie otrzymał w dniu 16 kwietnia 2020 roku, a zatem termin do wniesienia odwołania upływał w dniu 7 maja 2020 roku. Wprawdzie kurator podnosił, że brak jest dowodu, aby oświadczenie sporządzone w dniu 8 kwietnia 2020 roku zostało powodowi doręczone dopiero 16 kwietnia 2020 roku, przy czym nie przedstawił też dowodu przeciwnego. Sąd nie miał podstaw, aby nie dawać wiary zapewnieniom powoda w tym zakresie zwłaszcza, że powyższe oświadczenie zostało mu doręczone za pośrednictwem operatora pocztowego. Tym samym skoro pozew w niniejszej sprawie został nadany w placówce pocztowej w dniu 7 maja 2020 roku to zachowany został termin 21 dni.

Odnosząc się do meritum sprawy, Sąd przyznał rację powodowi, który podnosił, że wypowiedzenie z nim umowy o pracę naruszało przepis art. 39 k.p., który stanowi, że pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku. Niewątpliwie pozwana spółka wypowiadając powodowi umowę o pracę uczyniła to niezgodnie z powyższym przepisem, bowiem B. M. w dniu 19 września 2020 roku skończył 65 lat osiągając tym samym wiek uprawniający go do otrzymywania świadczeń emerytalnych. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, w tej sytuacji będą miały zastosowanie przepisy chroniące pracowników, bowiem spółka nadal pozostaje formalnie podmiotem aktywnym, nie ogłoszono upadłości ani nie została ona zlikwidowana. Niezasadne było zatem powołanie się przez pozwaną spółkę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę na treści przepisu art. 41¹ § 1 k.p.c. Słusznie podnosił powód, że samo uruchomienie procedury likwidacyjnej pracodawcy nie jest przesłanką wystarczającą, do wyłączenia przepisów o ochronie pracowników przed wypowiedzeniem umowy o pracę. Łącznie z faktycznym niewykonywaniem przez pracodawcę działalności musi ziszczyć się również likwidacja w

sensie prawnym. Powyższe stanowisko było wielokrotnie przedmiotem rozważań Sadu Najwyższego (zob. uchwała SN z 16.03.2010 r, I PZP 1/10, IPZP 2/10, wyrok SN z 4.04.2007 r., III PK 1/07, wyrok SN z 14.03.2012 r., (...) 116/11). Tymczasem jak wynika z informacji z KRS dla pozwanej spółki nie zostało dotychczas zainicjowane postępowanie likwidacyjne, w sensie prawnym podmiot nadal zatem funkcjonuje w obrocie gospodarczym. Tym samym brak było podstaw do wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, z naruszeniem przepisów ochronnych, w tym przypadku art. 39 k.p. , który znalazł także wyraz w art. 5.5.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U.2018.1969 t.j. z dnia 2018.10.15) : „W okresie objęcia szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy pracodawca może jedynie wypowiedzieć dotychczasowe warunki pracy i płacy pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego(...)

Strona pozwana naruszyła ponadto art. 2 powołanej ustawy z dnia 13.03.2003r. regulujący konsultacje przed zwolnieniami pracowników, w tym przypadku (nie było organizacji związkowych) z przedstawicielami pracowników wyłonionymi w trybie przyjętym u danego pracodawcy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2010 roku było niezgodne z prawem.

W niniejszej sprawie powód początkowo domagał się uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, ewentualnie w przypadku upływu okresu wypowiedzenia przywrócenia go do pracy na poprzednim stanowisku pracy. Jak wynika z przedłożonych w sprawie dokumentów, w tym świadectwa pracy oraz akt IV U 56/20 tu. Sądu rozwiązanie umowy o pracę już nastąpiło, a zatem roszczenie przywrócenia powoda do pracy było bezzasadne. W tej sytuacji powód mógł domagać się przywrócenia do pracy albo zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania. Pozwana spółka pomimo ,iż nie została ogłoszona upadłość ani likwidacja, faktycznie nie prowadzi już działalności gospodarczej, nie wypłaca żadnych należności, nie zatrudnia już pracowników. Ponadto jak wynika z niniejszej sprawy oraz z wielu innych, w których pozwana występuje jako strona, spółka nie ma organów ani osób, które zarządzałyby nią. A zatem przywrócenie powoda do pracy na poprzednio zajmowanym stanowisku byłoby niemożliwe. Biorąc pod uwagę powyższą sytuację Sąd uznał, że żądanie zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania zasługuje na uwzględnienie. Miesięczne wynagrodzenie powoda w pozwanej spółce wynosiło 5645,41 zł, co wynika wprost z przedłożonych dokumentów. Wprawdzie kurator ustanowiony dla pozwanej spółki podważał autentyczność w/w dokumentów, przy czym na poparcie swojego stanowiska nie przedłożył żadnych dowodów. Kurator w trakcie rozprawy w dniu 11 stycznia 2021 roku wskazał, że w organach spółki zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację a dotychczasowy prezes przebywa poza granicami kraju. Korespondencja przesyłana na adres spółki pozostaje bez odpowiedzi. Jednocześnie kurator twierdził, że nie był w stanie uzyskać chociażby dostępu do akt osobowych powoda, co pozwoliłoby ustalić jaki był pełny proces zatrudnienia B. M. u pozwanej, jakie uzyskiwał wynagrodzenie. Tym samym wobec braku przeciwnych dowodów, przy przyjęciu, iż ujemne skutki braku dokumentacji pracowniczej obciążają pracodawcę, Sąd uznał za udowodnione twierdzenia powoda zawarte w pozwie oraz potwierdzone przedłożonymi dokumentami, zasądzając w punkcie I wyroku na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 16.936,23 zł brutto.

W punkcie II wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5645,41 zł, na podstawie art. 477² § 1 kpc, zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt. 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) rozstrzygnął jak w punkcie III wyroku.

Dla strony pozwanej ustanowiono w niniejszym postępowaniu kuratora w osobie adw. M. S.. Kurator złożył wniosek o wypłacenie wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami

uniemożliwiającym jej reprezentację według norm przepisanych. W tym przypadku sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 536) przyjmując pierwotne żądanie powoda o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne jako podstawę obliczenia stawki minimalnej wynagrodzenia kuratora (180 zł) .

Ponadto należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia kuratora nakład pracy, który w niniejszym postępowaniu był minimalny. Kurator nie udał się do siedziby pozwanej, nie uzyskał żadnych informacji, które przyczyniłyby się do ustalenia stanu faktycznego. Poza skierowaniem do Sądu informacji o niemożliwości skontaktowania się z osobami zarządzającymi pozwaną, kurator nie uczynił nic aby chociażby uzyskać wgląd do akt osobowych powoda, co pozwoliłoby na ustalenie chociażby wysokości wynagrodzenia powoda. Co więcej funkcja kuratora ustanowionego dla strony, w której organach zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację zobowiązuje do podjęcia większych starań o ustalenie kwestii spornych. Samo zaś wniesienie odpowiedzi na pozew, w formie lakonicznej i zdawkowej a ponadto powstrzymanie się od ustalenia jakichkolwiek informacji u strony pozwanej, nie może stanowić podstawy zasądzenia dla kuratora wynagrodzenia w pełnej stawce minimalnej. Nie jest prawdą też, aby kurator dokonywał osobno odrębnych czynności w każdym z postępowań bowiem pisma wnoszone przez kuratora w zasadzie nie różnią się treścią, za każdym razem są lakoniczne, brak w nich istotnych ustaleń. Z powyższych względów Sąd biorąc pod uwagę przepisy § 9 ust. 1 pkt. 1) Rozporządzenia oraz w związku z § 1 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 536) rozstrzygnął jak w punkcie III wyroku.

Na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 3609,40 złotych, na którą składała się opłata od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony oraz kwota 221,40 zł przyznania tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla pozwanej spółki (punkt V wyroku).